

Holly Jackson

**KILTIN TYTÖN
MURHAOPAS**

Suomentanut Leena Ojalatva

Karisto
Hämeenlinna

Originally published in English by Farshore, now HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:

A GOOD GIRL'S GUIDE TO MURDER

Copyright © 2019 Holly Jackson

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-142921-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Äidille ja isälle
– tämä ensimmäinen on
omistettu teille.

OSA I

QAG

Opintia
ansioituneille

ITSENÄINEN LAAJA-ALAINEN TUTKIELMA 2017/18

Kokelaan numero

4169

Kokelaan etu- ja sukunimi

Pippa Fitz-Amobi

Osio A: Tutkielmasuunnitelma

Kokelas täyttää

- Oppiaineet tai aihepiiri(t) joihin tutkielma liittyy:
Englannin kieli, tiedotusoppi, tutkiva journalismi, rikosoikeus

Tutkielman alustava otsikko

Esittele tutkimuskohde väitteen/kysymyksen/hypoteesin muodossa.

Perehdytään Little Kiltonissa vuonna 2012 kadonneen Andie Bellin tapauksen poliisitutkintaan.

Tehdään Andie Bellin katoamisesta tapaustutkimus ja laaditaan yksityiskohtainen raportti siitä, miten sekä perinteisestä printtimediasta/televisiosta että sosiaalisesta mediasta on tullut korvaamattoman tärkeä osa rikostutkintaa. Tarkastellaan, millaisen kuvan lehdistö antoi Sal Singhistä ja hänen väitetystä syyllisyydestään.

- Käytettävät lähteet:

Katoamistapauksiin erikoistuneen viranomaisen haastattelu, tapauksesta raportoineen paikallisen toimittajan haastattelu, sanomalehtiartikkelit, yhteisön jäsenten haastattelut. Poliisityötä, psykologiaa ja median roolia käsittelevät oppikirjat ja artikkelit.

Ohjaajan kommentti:

Pippa, kuten jo aiemmin oli puhetta, olet valinnut tavattoman herkän aiheen – järkyttävän rikoksen, joka tapahtui omassa kotikaupungissamme. Tiedän, etten saa sinua pyörtämään päätöstäsi, mutta haluan korostaa, että tutkielmasi aihe on hyväksytty ainoastaan sillä ehdolla, että eettisiä rajoja ei ylitetä. Luulen, että joudut tutkimukseksi edetessä rajaamaan aiheitasi, jottei työ painotu liiaksi arkaluontoisiin seikkoihin.

Haluan niin ikään tehdä ehdottoman selväksi, että **ET SAA MILLÄÄN TAVALLA OTTAA YHTEYTTÄ** kumpaankaan asianosaiseen perheeseen. Mikäli teet niin, sinun katsotaan rikkoneen tutkimuksen eettisiä sääntöjä ja tutkielmasi hylätään. Ja pidä huoli, ettet rehki liikaa. Nauti kesästä.

Kokelaan vakuutus

Vahvistan, että olen lukenut ja ymmärtänyt itsenäisen laaja-alaisen tutkielman suorittajille annetun ohjeistuksen koskien tutkimusviippiä.

Allekirjoitus:

Pippa Fitz-Amobi

Päiväys:

18/07/2017

Pip tiesi, missä he asuivat.

Kaikki Little Kiltonissa tiesivät, missä he asuivat.

Heidän kotinsa oli pikkukaupungin oma kummitustalo: ihmiset kiirehtivät askeleitaan sen kohdalla, ja sanat tukahtuivat kuoliaiksi heidän kurkkuunsa. Talon liepeille kerääntyi koulusta palaavia lapsia, jotka kirkuivat ja yllyttivät toisiaan juoksemaan lähemmäs ja koskettamaan porttia.

Mutta talossa ei asustanut kummituksia vaan kolme surullista ihmistä, jotka yrittivät elää elämäänsä kuten ennenkin. Eivätkä taloa tehneet aavemaiseksi välkkyvät valot tai selittämättömästi kaatuilevat tuolit vaan kivitetyt ikkunat ja tummalla spraymaalilla kirjoitettu *Saastaperhe*.

Pip oli aina ihmetellyt, miksi he eivät muuttaneet pois. Ei sillä, että heidän olisi tarvinnut – eivät he olleet tehneet mitään väärää. Hän ei vain tiennyt, miten he kykenivät elämään niin kuin elivät.

Monenlaista Pip kyllä tiesi. Hän tiesi, että hippopotomonstroseskipedaliofobia on virallinen nimitys pitkien sanojen pelolle, hän tiesi, että vauvat syntyvät ilman polvilumpioita, hän hallitsi parhaat siteeraukset Platonilta ja Catolta, ja hän tiesi, että maailmassa on yli neljä tuhatta perunalajiketta. Mutta sitä hän ei tiennyt, mistä Singhin perhe sai voimia pysyä täällä. Täällä, Kiltonissa, missä he joutuivat kestäämään niin monen suureksi rävähäneen silmäparin katseen, kommentit, jotka kuiskattiin juuri sen verran äänekkäästi, että ne kantautuivat myös asianosaisten korviin, naapureiden kanssa vaihdetut kohteliaisuudet, jotka eivät tätä nykyä koskaan venyneet jutusteluksi saakka.

Erityisen julmalta tuntui se, että heidän talonsa sijaitsi aivan

lähellä Little Kiltonin oppikoulua, jota sekä Andie Bell että Sal Singh olivat käyneet ja jonne Pip palaisi aloittaakseen viimeisen kouluvuotensa muutaman viikon kuluttua, kun elokuun kypsyttämä aurinko vaipuisi syyskuuhun.

Pip seisahtui ja laski kätensä talon portille osoittaen heti olevansa rohkeampi kuin puolet kaupungin lapsista. Hänen katseensa seuraili pihapolkua talon etuovelle. Matkaa oli vain muutamia metrejä, mutta oven ja Pipin väliin oli avautunut kumiseva kuilu. Tämä saattoi olla todella huono ajatus – sitäkin mahdollisuutta hän oli miettinyt. Aamuaurinko porotti kuumasti, ja Pip tunsu polvitaipheidensa nihkeytyvän farkuissa. Huono tai uhkarohkea ajatus. Suuret ajattelijat olivat kuitenkin kautta historian rohkaisseet valitsemaan mieluummin uhkarohkean kuin turvallisen, ja heidän sanoistaan sai pönkitystä surkeimmillekin ideoille.

Pip pysäytti kuilun levenemisen kengänpohjillaan ja asteli ovelle. Hän odotti hetken varmistuakseen, että tiesi, mitä oli tekemässä, ja koputti sitten kolmesti. Oven lasista häntä tuijotti jännittänyt peilikuva: pitkä tumma tukka, jonka latvoja aurinko oli vaalentanut, kasvat, jotka olivat kalpeat hiljattain Etelä-Ranskassa vietetystä viikosta huolimatta, teräväkatseiset harmaanvihreät silmät, jotka valmistautuivat kohtaamiseen.

Kuului ketjun kilinää ja kahden lukon naksahdus, ja sitten ovi avautui.

”Hei?” nuorukainen sanoi. Hän oli avannut oven vain puollittain ja piteli toista kättään karmilla. Pip räpäytti silmiään, jottei jäisi toljottamaan, mutta hän ei mahtanut itselleen mitään. Ravi muistutti niin kovasti Salia: sitä Salia, jonka Pip oli nähnyt lehtikuvissa ja television uutispätkissä. Sitä Salia, joka oli alkanut haihtua hänen muististaan matkalla kohti aikuisuutta. Ravilla oli samanlainen vallaton, musta, sivulle kammattu tukka kuin veljellään, samanlaiset paksut, kaareutuvat kulmakarvat ja tammipuunsävyinen iho.

”Hei?” Ravi toisti.

”Hmm...” Hurmurirefleksi, joka tavallisesti pelasti Pipin hankalista paikoista, toimi tällä kertaa liian myöhään. Hänen aivonsa olivat keskittyneet siihen seikkaan, että toisin kuin Salilla, Ravilla oli leuassaan samanlainen lovi kuin Pipillä itsellään. Ja siihen, että Ravi oli kasvanut yhä lisää pituutta sen jälkeen kun Pip oli hänet viimeksi nähnyt. ”Tuota, sori, hei vaan.” Pip teki kädellään nolon pikku vilkutuksen, jota katui välittömästi.

”Niin?”

”Hei, Ravi”, Pip sanoi. ”Minä... et tunne minua... olen Pippa Fitz-Amobi. Olin koulussa muutaman vuoden sinua jäljessä.”

”Joo-o...”

”Mietin, liikenisikö sinulta kotvanen? Tai kotvanen ja kotvanen... Tiesitkö, ettei kukaan osaa sanoa, kuinka pitkä kotvanen oikeasti on? Sen kesto voi vaihdella suuresti, mutta... ehtisitkö suoda minulle lyhyehkön sellaisen?”

Voi luoja, näin kävi aina, kun hän hermoili tai kun hänet oli ahdistettu nurkkaan: hän alkoi suoltaa tyhjänpäiväistä knoppi-tietoa, joka oli naamioitu huonoiksi vitseiksi. Ja tapahtui toinenkin asia: hermostunut Pip muuttui puheissaan neljä pykälää finimmäksi, hylkäsi keskiluokkaisen puhetapansa ja tavoitteli yläluokkaisempaa tyyliä siinä kuitenkin onnistumatta. Oliko hän koskaan ennen puhunut kotvasista?

”Täh?” Ravi kysyi näyttäen hämmentyneeltä.

”Sori, unohdetaan tuo”, Pip tokeni. ”Teen siis koulussa ILT:tä ja –”

”Mikä on ILT?”

”Itsenäinen laaja-alainen tutkielma. Projektityö, joka tehdään omatoimisesti syventävien opintojen ohessa. Aiheen saa valita vapaasti.”

”Vai niin. Minä en koskaan päässyt sinne asti”, Ravi sanoi. ”Lopetin koulun heti kun mahdollista.”

”Tuota, noh, mietin, suostuisitko haastateltavaksi tutkielmaani varten.”

”Mitä se käsittelee?” Ravin tummat kulmat hivuttautuivat lähemmäs silmiä.

”Tuota noin... se käsittelee sitä, mitä viisi vuotta sitten tapahtui.”

Ravi henkäisi kuuluvasti, ja hänen huulensa kaartuivat kiukua enteilevälle mutrulle.

”Miksi?” hän kysyi.

”Koska en usko, että veljesi oli syyllinen – ja aion yrittää todistaa sen.”

Tutkielmapäiväkirja – merkintä 1

Ravi Singhin haastattelu sovittu perjantai-iltapäivälle (kirjoita kysymykset ennalta).

Litteroi Angela Johnsonin haastattelu.

Tutkielmapäiväkirjaan on tarkoitus raportoida tutkimuksen etenemisestä ja mahdollisista ongelmista sekä hahmotella tutkielman tavoitteita. Minun tutkielmapäiväkirjani tulee vääjäämättä olemaan hieman erilainen: tarkoitukseni on tallentaa tähän kaikki tutkimusteni vaiheet, niin olennaiset kuin epäolennaiset, sillä en vielä tässä vaiheessa tiedä, millainen lopullinen tutkielmani tulee olemaan tai mitkä seikat osoittautuvat olennaisiksi. En tiedä, millaiseen lopputulokseen tähtään. Minun on vain maltettava mieleni ja katsottava, missä olen tutkimusteni päättyessä ja millaisen tutkielman pystyn niiden perusteella koostamaan. [Tämä alkaa muistuttaa ihan toisenlaista päiväkirjaa???

Toivon, että lopputuloksena *ei* ole vain essee, jonka lupasin rouva Morganille. Toivon, että lopputuloksena on totuus. Mitä Andie Bellille todella tapahtui huhtikuun 20. päivänä 2012? Ja mikäli – kuten vaistoni sanoo – Salil "Sal" Singh ei ole syyllinen, niin kuka Andien tappoi?

En toki oikeasti usko, että pystyn ratkaisemaan tapauksen ja löytämään murhaajan. En ole poliisi, minulla ei (tietenkään) ole pääsyä rikoslaboratorioon, enkä muutenkaan kuvittele itsestäni liikoja. Mutta toivon, että tutkimukseni nostavat esiin tosiseikkoja ja todistajien kertomuksia, jotka riittävät jättämään varteenotettavan epäilyn Salin syyllisyydestä ja antamaan viitteitä siitä, että poliisi teki virheen lopettaessaan tapauksen tutkinnan niin varhain.

Tutkimusmetodini ovat siis: tapaukseen läheisesti liittyvien henkilöiden haastattelut, pakkomielteinen some-stalkkaus ja villi, VILLI spekulointi.

[ÄLÄ ANNA ROUVA MORGANIN NÄHDÄ TÄTÄ!!!]

Projektin ensimmäisessä vaiheessa on perehdyttävä siihen, mitä tapahtui Andrea Bellille – jonka kaikki tuntevat Andiena – ja millaisissa olosuhteissa hän katosi. Nämä tiedot saan uutisartikkeleista ja tiedotustilaisuuksista, joita poliisi piti pian katoamisen jälkeen.

[Kirjoita lähteet ylös jo nyt, jottei sitä tarvitse tehdä myöhemmin!!!]

Alla on kopioituna ja liitettynä ensimmäinen valtakunnallisesti julkaistu uutinen Andien katoamisesta:

"Andrea Bell, 17, katosi kotoaan Little Kiltonista, Buckinghamshiresta viime perjantaina.

Hän poistui kotoaan omalla autollaan – mustalla Peugeot 206:lla – mukanaan matkapuhelin mutta ei vaihtovaatteita. Poliisin mukaan tällainen katoaminen on kyseisen henkilön kohdalla 'täysin poikkeuksellista'.

Viranomaiset ovat viikonlopun aikana suorittaneet etsintöjä perheen kotitalon lähellä olevassa metsässä.

Andrea, kutsumanimeltään Andie, on valkoihoinen ja 168 senttimetriä pitkä, ja hänellä on pitkät vaaleat hiukset. Katoamisyonään hänellä on todennäköisesti ollut yllään tummat farkut ja vyötärömittainen sininen neule."¹

Myöhemmissä lehtiartikkeleissa julkaistiin yksityiskohtaisempaa tietoa siitä, milloin Andie oli viimeksi nähty elossa ja millaisen aikaikkunan sisällä sieppauksen uskottiin tapahtuneen.

Andie Bellin "näki viimeksi elossa hänen nuorempi sisarensa Becca noin kello 22.30 huhtikuun 20. päivänä 2012."²

Poliisi vahvisti uutisissa olleen tiedon tiedotustilaisuudessa tiistaina 24. huhtikuuta: "Little Kiltonin pääkadulla sijaitsevan STN-pankin edustalle asennettujen valvontakameroiden kuvat osoittavat, että Andien auto ajoi kotitalolta pois päin noin kello 22.40."³

Andien vanhempien Jason ja Dawn Bellin mukaan tyttären oli "määrä hakea (heidät) päivälliskutsuilta kello 0.45." Kun Andie ei saapunut paikalle eikä vastannut puheluihin, vanhemmat alkoivat soitella hänen ystävilleen tiedustellakseen, tiesikö kukaan Andien olinpaikasta. Jason Bell "soitti poliisille tehdäkseen tyttärestään katoamisilmoituksen kello 3.00 lauantaiamuna."⁴

1 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23/04/12

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26/04/12

3 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24/04/12

4 Forbes, Stanley, 2012, "Andie Bellin surmaaja paljastettu", *Kiltonin lehti*, 1/05/12, ss. 1–4

Toisin sanoen, mitä Andie Bellille tuona yönä tapahtuikin, sen täytyi tapahtua 22.40 ja 0.45 välisenä aikana.

Nyt lienee hyvä hetki purkaa puhelimestani Angela Johnsonin eilinen haastattelu.

Litterointi kadonneiden henkilöiden etsintään
erikoistuneessa poliisiyksikössä työskentelevän
Angela Johnsonin haastattelusta

Angela: Haloo.

Pip: Hei, onko puhelimessa Angela Johnson?

Angela: Jep. Sinä olet varmaan Pippa?

Pip: Olen, kiitos, kun vastasitte sähköpostiviestiini.

Angela: Toki.

Pip: Sopiiko, että nauhoitan tämän haastattelun, jotta voin kirjoittaa sen myöhemmin puhtaaksi tutkielmaani varten?

Angela: Sopii mainiosti. Ikävä kyllä minulla on vain kymmenisen minuuttia aikaa. Sinulla oli siis kysyttävää kadonneista henkilöistä?

Pip: Toivoin, että voisitte kertoa, mitä tapahtuu, kun joku ilmoitetaan kadonneeksi. Millainen prosessi siitä käynnistyy, ja mitä asioita poliisi tekee ensimmäiseksi?

Angela: Kun joku soittaa joko hätänumeroon tai poliisin kiireettömään palvelunumeroon ilmoittaakseen kadonneesta henkilöstä, viranomainen pyrkii selvittämään kadonneesta mahdollisimman tarkat tiedot voidakseen tehdä arvion ensinnäkin siitä, onko kadonnut henkilö jonkinlaisessa vaarassa, ja toisekseen siitä, millaisia toimia katoaminen edellyttää. Jo tämän ensimmäisen yhteydenoton aikana poliisi kysyy kadonneen henkilön nimen, iän, tuntomerkit, millainen vaatetus henkilöllä oli yllään ennen katoamista, millaisissa olosuhteissa katoaminen tapahtui, onko katoaminen kyseisen henkilön kohdalla epätyypillistä, millainen kulkuneuvo kadonneella on mahdollisesti käytössään. Näiden tietojen perusteella arvioidaan, onko kyse korkean, matalan vai keskitason riskistä.

Pip: Millaisissa olosuhteissa puhuttaisiin korkean riskin tapauksesta?

Angela: Korkeasta riskistä puhutaan silloin kun kadonnut henkilö on ikänsä tai terveydentilansa takia kykenemätön huolehtimaan

itsestään. Myös niissä tilanteissa, joissa katoaminen on kyseisen henkilön kohdalla hyvin epätyypillistä, voidaan olettaa, että hän on joutunut onnettomuuteen tai rikoksen uhriksi, ja tällöin tapausta kohdeltaisiin korkean riskin katoamisena.

Pip: Eli jos kadonnut henkilö olisi seitsemäntoistavuotias ja jos katoaminen olisi hänen kohdallaan epätyypillistä, katoaminen luokiteltaisiin korkean riskin tapaukseksi?

Angela: Aivan varmasti, kun kyse on alaikäisestä.

Pip: Miten poliisi toimii korkean riskin tapauksessa?

Angela: Poliisiyksiköitä lähetettäisiin välittömästi paikkaan, josta henkilö on kadonnut. Paikalle saapuneen viranomaisen tehtävänä olisi kerätä tarkempia tietoja kadonneesta, esimerkiksi hänen ystävästään tai kumppaneistaan, hänen terveydentilastaan ja myös pankkitileistään siltä varalta, että kadonnut löydetään, kun hän yrittää nostaa rahaa. Poliisi tarvitsee myös tuoreita valokuvia kadonneesta henkilöstä, ja jos kyseessä on korkean riskin tapaus, poliisi saattaa ottaa DNA-näytteitä mahdollisia rikosteknisiä tutkimuksia varten. Mikäli kiinteistön omistaja antaa luvan, kadonneen asuinpaikka tutkitaan läpikotaisin, jotta nähdään, onko kadonnut kätkeyty tai onko hän itse kätkeytynyt rakennukseen, ja jotta voidaan löytää mahdollisia vihjeitä katoamisen syistä. Näin prosessi normaalisti etenee.

Pip: Poliisi alkaa siis välittömästi etsiä mahdollisia vihjeitä tai viitteitä siitä, että kadonnut henkilö on saattanut joutua rikoksen uhriksi?

Angela: Ehdottomasti. Silloin kun katoaminen on tapahtunut epäilyttävissä olosuhteissa, viranomaisia kehoitetaan aina lähtemään siitä, että ”jos yhtään arveluttaa, suhtaudu kuten murhaan”. Toki hyvin pieni osuus katoamistapauksista osoittautuu henkirikoksiksi, mutta poliiseja on ohjeistettu dokumentoimaan todistusaineistoa tutkinnan alusta saakka ikään kuin he tutkisivat henkirikosta.

Pip: Kadonneen kotona suoritetaan siis alustava etsintä, mutta mitä tapahtuu, jos mitään ei löydy?

Angela: Etsintöjä laajennetaan kodin lähiympäristöön. Poliisi saattaa hankkia kadonneen puhelutiedot. He puhuttavat ystäviä, naapureita, kaikkia sellaisia henkilöitä, joilla voisi olla etsintöjen kannalta olennaista tietoa. Jos kadonnut henkilö on nuori, esimerkiksi teini-ikäinen, ilmoituksen tehneen isän tai äidin ei voi olettaa tuntevan kaikkia lapsensa ystäviä ja tuttavuuksia. Kadonneen ikätovereita on hyvä käydä jututtamassa, jotta poliisi saa tietoa muista tärkeistä kontakteista, tiedäthän, salaisista poikaystäväistä ja sen sellaisista. Myös tiedotusstrategiasta keskustellaan, sillä tällaisissa tapauksissa vihjeiden pyytäminen yleisöltä voi olla viranomaisille suureksi avuksi.

Pip: Eli jos kadonnut henkilö on seitsemäntoistavuotias tyttö, poliisi ottaa yhteyttä hänen ystäviinsä ja poikaystävänsä jo etsintöjen alkuvaiheessa?

Angela: Luonnollisesti. Lähipiiriä puhutetaan, sillä jos kadonnut henkilö on karannut kotoaan, hän piileskelee luultavimmin jonkun tuttavan luona.

Pip: Entä missä vaiheessa katoamistapauksen tutkintaa poliisi alkaa kallistua sille kannalle, että he etsivät todennäköisesti ruumista?

Angela: No, ajallisesti se ei ole... Kas, Pippa, minun on mentävä. Olen pahoillani, mutta sovittu kokoukseni alkaa.

Pip: Ymmärrän, kiitos, että suostuitte juttelemaan kanssani.

Angela: Jos sinulla on muuta kysyttävää, laita sähköpostia, niin vastaan, kun ehdin.

Pip: Näin teen, kiitos vielä kerran.

Angela: Kuulemiin.

Löysin internetistä tällaisia tilastotietoja:

80 % kadonneista henkilöistä löydetään 24 tunnin sisällä katoamisesta. 97 % löydetään viikon sisällä. 99 % tapauksista ratkeaa vuoden sisällä. Jäljelle jää vain yksi prosentti.

**1 % kadonneista henkilöistä jää pysyvästi kadoksiin.
On toinenkin luku, jota kannattaa pohtia: vain 0,25 %
kaikista kadonneista henkilöistä löydetään kuolleena.⁵**

Mitä tämä sitten tarkoittaa Andie Bellin kannalta? Hän kelluu pysyvästi jossain 1 %:n ja 0,25 %:n välillä, suurenee ja pienenee aavistuksen jokaisen pikkuruisen desimaalihenikäyksen myötä.

Tätä nykyä useimmat olettavat hänen kuolleen, vaikkei hänen ruumistaan ole koskaan löytynyt. Ja mistä syystä ihmiset olettavat niin?

Syy on Sal Singh.

⁵ www.findmissingperson.co.uk/stats

Pipin sormet nousivat näppäimistöltä, etusormet viipyilivät g:n ja h:n yllä, kun hän jäi kuuntelemaan alakerrasta kantautuvaa metakkaa. Rysähdys, askelten töminää, sutivia kynsiä ja hillittöntä poikamaista hekotusta. Mysteeri selvisi sekunnissa.

”Joshua! Miksi koiralla on yllään minun paitani?!” kuului Victorin hilpeä huuto, joka leijaili Pipin huoneen kokolattiamaton läpi.

Tyrskähtäen Pip tallensi tutkielmapäiväkirjansa ja sulki läpärinsä kannen. Tämä oli perinteinen, päivittäinen crescendo – talon äänitaso alkoi voimistua aina kun isä palasi töistä. Isä ei ollut koskaan hiljaa: hänen kuiskauksensa kantoivat huoneen toiselle puolelle, hirnuva nauru, jota saatteli polven läimäyttely, oli niin äänekäs, että ihmiset kavahtivat sen kuullessaan, ja joka ikinen vuosi Pip heräsi jouluyönä siihen, kun isä hipsutteli yläkerran käytävällä mennäkseen täyttämään joulusukat.

Hänen isäpuolensa oli täydellinen vastakohta kaikelle hiljitylle.

Alakertaan päästyään Pip sai huomata, että kohtaaminen oli yhä kesken. Joshua kiersi juosten huoneesta toiseen – keittiöstä eteiseen ja olohuoneeseen – ja nauraa käkätti mennessään.

Hänen kannoillaan juoksi Barney, perheen kultainennoutaja, jolle oli puettu isän räikein paita: se sokaisevan vihreä kuviollinen luomus, jonka isä oli ostanut heidän viimeisimmältä Nigerian-matkaltaan. Koira luisteli riemukkaasti eteisen kiillotetulla tammilattialla, ja sen hampaidenraoista pakeni innostunut vihellys.

Hännänhuippuna tuli Victor harmaassa Hugo Bossin liivipuvussa – hän oli säännännyt koiran ja pojan perään liki kaksi-

metrisen olemuksensa voimalla, ja hänen naurunsa raikui aina vain kovempaa. Meneillään oli Amobin perheen ikioma, kotikutoinen Scooby-Doo-kooste.

”Ei luoja, jotkut yrittävät tehdä läksyjä”, Pip sanoi. Hän hypähti hymyillen sivuun, jottei letka jyräisi häntä alleen. Barney seisahtui tökkäämään häntä päällään sääreen, mutta kipitti sitten tiehensä ja hyppäsi isän ja Joshin päälle, kun nämä lysähtivät sohvalle.

”Hei, nappu”, Victor sanoi taputtaen vieressään olevaa sohvatyynyä.

”Hei, isä, olit niin hiljaa, etten hoksannut sinun olevan kotona.”

”Pippurini, olet liian fiksu kierrättämään vitsejä.”

Pip istahti heidän viereensä. Sohvatyyny nousi ja laski hänen pohkeitaan vasten Joshin ja isän puuskutuksen tahdissa.

Josh alkoi kaivella oikeanpuoleista sieraintaan, ja isä huiskaisi tämän käden pois.

”Miten teidän päivänne on sujunut?” isä kysyi ja sai Joshin suoltamaan pitkän ja yksityiskohtaisen kuvauksen jalkapallomatseista, joita tämä oli aiemmin päivällä pelannut.

Pip antoi ajatustensa harhailla – hän oli kuullut jutut jo autossa hakiessaan Joshin jalkapallokerholta. Silloinkin hän oli kuunnellut niitä vain toisella korvalla, sillä hänen ajatuksissaan oli pyörinyt se, miten häkeltyneenä valmentajan tuuraaaja oli tuijottanut hänen valkoista ihoaan, kun hän osoittanut yhdeksänvuotiaiden joukosta omansa ja sanonut: ”Olen Joshuan sisko.”

Hänen olisi pitänyt jo tottua siihen, pitkiin katseisiin, joiden aikana ihmiset yrittivät päätellä hänen perheensä rakenteen, sukupuuhun raapustetut numerot ja modaalisanat. Valtavankokoinen nigerialaismies oli selvästi hänen isäpuolensa ja Joshua hänen velipuolensa. Mutta Pip ei tykännyt käyttää sellaisia sanoja, moisia kylmiä muodollisuuksia. Rakkaimmat ihmiset eivät olleet algebraa, jota voisi laskea, vähentää tai lykätä

käsivarren mitan päähän, desimaalipilkun tuolle puolen. Victor ja Josh eivät olleet hänen vain kolmen kahdeksasosan verran, eivätkä he muodostaneet vain neljääkymmentä prosenttia hänen perheestään – he olivat hänen kokonaan. Hänen isänsä ja hänen rasittava pikkuveljensä.

Hänen ”oikea” isänsä, mies, jolta hän oli saanut nimeensä Fitzin, oli kuollut auto-onnettomuudessa, kun hän oli vain kymmenen kuukauden ikäinen. Ja vaikka Pip toisinaan nyökkäili ja hymyili, kun äiti kysyi, muistiko hän, miten isä oli hyräillyt harjatessaan hampaitaan tai miten isä oli nauranut, kun toinen Pipin oppima sana oli ”kakka”, Pip ei muistanut isäänsä. Mutta toisinaan muisteleminen ei olekaan itseä varten, vaan muistelemalla halutaan saada joku toinen hymyilemään. Sellaiset valheet ovat sallittuja.

”Miten tutkielma etenee, Pip?” Victor kääntyi Pipin puoleen samalla kun riisui paitaansa perheen koiralta.

”Ei hullummin”, Pip vastasi. ”Etsin taustatietoja ja naputteen asioita muistiin. Aamulla kävin tapaamassa Ravi Singhiä.”

”Niinkö, miten se meni?”

”Hänellä oli kiireitä, mutta hän lupasi, että voin tulla perjantaina uudestaan.”

”Minä *en* kyllä menisi”, Josh sanoi varoittavalla äänellä.

”Et niin, koska olet tuomitseva esiteini, joka luulee vieläkin, että liikennevalojen sisällä asuu pieniä ihmisiä.” Pip katsoi veljeään. ”Singhit eivät ole tehneet mitään pahaa.”

Isä liittyi keskusteluun. ”Joshua, yritäpä kuvitella, miltä sinusta tuntuisi, jos ihmiset tuomitsisivat sinut jostain sellaisesta, mitä siskosi on tehnyt.”

”Ei Pip tee muuta kuin läksyjä.”

Hallitulla kädenheilautuksella Pip mäjäytti tyynyn Joshuan naamaan. Victor piteli poikaa käsivarsista ja kutitteli kylkiä, kun Josh kiemurteli ja yritti kostaa siskolleen.

”Missä äiti viipty?” Pip kysyi samalla kun härnäsi vangittua Joshia roikottamalla pörrösukan peittämää jalkaansa tämän naaman edessä.

”Meni töistä suoraan valkkarimammojen lukupiiriin”, isä sanoi.

”Tarkoittaako se... että voimme syödä päivälliseksi pizzaa?” Pip kysyi. Ystävällismielinen nahistelu unohtui, ja Pip ja Josh olivat jälleen samaa pataljoonaa. Josh pomppasi pystyyn, pujotti käsivartensa siskon kainaloon ja katsoi isää vetoavasti.

”Toki”, Victor sanoi, taputti takamustaan ja virnisti. ”Kuinka minä muuten saisin kasvatettua itselleni kunnon hyllypyllyn?”

”Isä”, Pip nurisi ja soimasi itseään, kun oli mennyt opettamaan sanan isälleen.

Tutkielmapäiväkirja – merkintä 2

Siitä, mitä Andie Bellin tapauksessa sitten tapahtui, on hankala päästä jyvälle lehtijuttujen perusteella. Tapahtumien kulussa on aukkoja, jotka joudun täyttämään arvailulla ja huhupuheilla, kunnes haastattelut aikanaan selkeyttävät kuvaa. Toivottavasti Ravi ja Naomi – yksi Salin parhaista kavereista – voivat olla tässä avuksi.

Angelan kertoman perusteella voin olettaa, että otettuaan lausunnot Bellin perheeltä ja suoritettuaan perinpohjaisen etsinnän heidän kotonaan poliisi pyysi Andien ystävien yhteystietoja.

Kauas historiaan mennyt Facebook-stalkkaus antaa ymmärtää, että Andien parhaat ystävät olivat tytöt nimeltään Chloe Burch ja Emma Hutton. Tässä todistusaineistoni:

Emma Hutton, Sal Singh ja 97 muuta

Näytä 6 vastausta Iisää

Emma Hutton OMG Andie, sä näytät upeelta! Tosi toooooosi nätti.
Tykkää • Vastaa 7. huhtikuuta 2012 kello 22.34

Chloe Burch FFS kun ei tarttis tulla sun kanssa samoihin kuviin. Annatko naamas mulle
Tykkää • Vastaa 7. huhtikuuta 2012 kello 22.42

Andie Bell Joo kiitti en
Tykkää • Vastaa 7. huhtikuuta 2012 kello 23.22

Emma Hutton Andie voidaanko ottaa joku kiva kuva meistä kolmesta seuraavissa remuissa? Tartten uuden profiilikuvan :)
Tykkää • Vastaa 7. huhtikuuta 2012 kello 23.27

Kirjoita kommentti...

Nämä viestit kirjoitettiin kaksi viikkoa ennen Andien katoamista. Ilmeisesti sekä Chloe että Emma ovat muuttaneet pois Little Kiltonista. [Ehkä yksityisviesti, jossa tiedustellaan, suostuisivatko he puhelinhaastatteluun?]

Andien katoamisviikonloppuna (21. ja 22. päivä) Chloe ja Emma levittivät innokkaasti Thames Valleyn poliisipiirin Twitter-kampanjaa: #AndienEtsintä. Ei varmaan ole liian uskaliaista olettaa, että poliisi otti yhteyttä Chloeen ja Emmaan joko heti perjantai-iltana tai viimeistään lauantaiamuna. En tiedä, mitä he poliisille kertoivat. Toivottavasti saan sen selville.

Se tiedetään, että poliisi puhutti Andien silloista poikaystävää. Hänen nimensä oli Sal Singh, ja hän kävi viimeistä vuottaan Kiltonin oppikoulussa, kuten Andie itsekin.

Johonkin aikaan tuona lauantaina poliisi otti yhteyttä Saliin.

”Rikoskomisario Richard Hawkins vahvisti, että poliisi oli kuulustellut Salil Singhä lauantaina 21. huhtikuuta. Poliisi oli kiinnostunut Singhin liikkeistä edellisillan aikana ja erityisesti ajankohtana, jolloin Andien uskotaan kadonneen.”⁶

Kyseisenä iltana Sal oli viettänyt aikaa kaverinsa Max Hastingsin kotona. Paikalla olivat hänen neljä parasta ystäväänsä: Naomi Ward, Jake Lawrence, Millie Simpson sekä Max.

Minun on vielä varmistettava asia ensi viikolla Naomilta, mutta muistelen Salin kertoneen poliisille, että hän lähti Maxilta noin kello 0.15. Hän käveli kotiinsa, ja hänen isänsä (Mohan Singh) vahvisti, että ”Sal palasi kotiin noin kello 0.50.”⁷ *Huom: matka Maxin kotoa (Tudor Lanelta) Salin kotiin (Grove Placelle) kestää kävellen noin puoli tuntia – kertoo Google.*

Viikonlopun aikana Salin neljä ystävää vahvistivat hänen alibinsa poliisille.

Ilmoituksia kadonneesta työstä alkoi ilmestyä kadunvarsille. Sunnuntaina poliisi alkoi kiertää ovelta ovelle kyselemässä havaintoja.⁸

Maanantaina sata vapaaehtoista auttoi viranomaisia suorittamaan etsintöjä paikallisessa metsässä. Olen nähnyt uutisnauhat: ihmiset kulkivat maastossa ketjussa kuin muurahaiset ja huhuilivat Andieta. Myöhemmin samana päivänä poliisin rikosteknisen yksikön nähtiin menevän Bellin perheen kotitaloon.⁹

6 www.gbth.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

7 www.gbth.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

8 Forbes, Stanley, ”Paikallinen tyttö yhä kateissa”, *Kiltonin lehti*, 23/04/12, ss. 1–2

9 www.gbth.co.uk/news/uk-england-bucks-56479322 23/04/12

Tiistaina tilanne muuttui täysin.

Luulen, ettäärkevin tapa hahmottaa kyseisen tiistain ja sitä seuranneiden päivien tapahtumia on edetä kronologisesti, vaikka yksityiskohdat paljastuivatkin paikallisille väärässä ja osin sekavassakin järjestyksessä.

Aamupäivä: Naomi Ward, Max Hastings, Jake Lawrence ja Millie Simpson ottivat koulupäivän aikana yhteyttä poliisiin ja myönsivät antaneensa viranomaisille väärää tietoa. He sanoivat, että Sal oli pyytänyt heitä valehtelemaan ja että tosiasiaa Sal oli lähtenyt Maxin kotoa puoli yhdentoista aikoihin Andien katoamisiltana.

En ole varma, miten poliisi tällaisessa tilanteessa menettelee, mutta veikkaan, että tässä kohtaa Salista tuli viranomaisten ykkösepäily.

Häntä ei kuitenkaan tavoitettu: hän ei ollut tullut kouluun, eikä hän ollut kotona. Hän ei vastannut puhelimeensa.

Myöhemmin kävi ilmi, että vaikkei Sal vastannut puheluihin, hän oli lähettänyt samana aamuna tekstiviestin isälleen. Lehdistö viittasi kyseiseen viestiin myöhemmin ”tunnustusviestinä”.¹⁰

Samaisena tiistai-iltana yksi Andieta etsivistä poliisiyksiköistä löysi metsästä ruumiin.

Salin ruumiin.

Hän oli surmannut itsensä.

Lehdistö ei missään vaiheessa paljastanut, miten Sal oli itsemurhan tehnyt, mutta koulun juorujen ansiosta tiedän sen (kuten jokainen Kiltonin oppikoulun oppilas).

Sal käveli kotinsa lähellä olevaan metsään, nieli runsaasti unilääkkeitä ja pani päähänsä muovipussin, jonka kiinnitti kaulan ympärille kumilenkillä. Hän tukehtui kuoliaaksi menetettyään sitä ennen tajuntansa.

Myöhemmin illalla pidetyssä tiedotustilaisuudessa Salia ei mainittu lainkaan. Poliisi paljasti ainoastaan sen, että valvontakameroiden kuvat vahvistivat Andien ajaneen pois päin kotoaan kello 22.40.¹¹

Keskiviikkona Andien auto löydettiin pysäköitynä eräältä asuinalueen pikkukadulta (Romer Closelta).

10 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

11 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24/04/12